I'll give you a stupid example.

Imagine if you were capable of an intelligent one.

EGY GILLETTE-PÉLDA

A távolságról, az álcáról és a nőről, aki auditál.

PÉLDÁUL,

A kommunikáció mindig is egy sajátos formulára támaszkodott.

Például.

Egy ártatlan szó.

Egy szó, amely ártalmatlannak és udvariasnak látszik, mégis van egy rendkívüli előnye: lehetővé teszi, hogy belépj valaki más területére anélkül, hogy engedélyt kérnél.

Amikor valaki azt mondja: például, a cél ritkán maga a példa.

A cél a távolság.

Mert az emberek nem szeretik látni, ahogy kiszolgáltatják őket egy problémának. Nem szeretik hallani a saját nevüket egy gyengeséghez, egy hibához vagy egy ellentmondáshoz kötve.

De tökéletesen hajlandók ugyanezeket a dolgokat szemlélni, amikor valaki máshoz tartoznak.

És így a kommunikáció kitalált egy figyelemre méltó rövidítést.

Ne azt mondd:

„Te ezt csinálod.”

Hanem azt:

„Például képzelj el egy férfit, aki…”

És a védelem azonnal leomlik.

A hallgató követi a történetet.

Megvizsgálja a szereplőt.

Megítéli a helyzetet.

Talán még nevet is.

A felismerés csak később érkezik.

A szereplő sosem volt valaki más.

A szereplő a hallgató volt.

A példa csupán álruha volt, amelyet a valóság viselt.

A legjobb kommunikátorok ezt mindig is tudták.

Az eszmék ritkán lépnek be a főbejáraton.

Jobban szeretik az oldalsó bejáratokat.

PÉLDÁUL,

Az emberi kapcsolatok mindig is a példákon múltak. Különösen férfiak és nők között.

A férfiak évszázadok óta használják őket.

Például képzeld el, hogy a tenger mellett élünk.

Például képzeld el, hogy öt évvel korábban találkoztunk.

Például képzeld el, hogy New Yorkba költöztünk.

Például képzeld el, hogy egymáséi vagyunk.

Egyik mondat sem a valóságot írja le.

Építészetet írnak le.

Szavakból épített ideiglenes szerkezeteket.

Szobákat, ahová a lehetőség előbb léphet be, mint a bizonyíték.

A férfiak imádják ezeket a szobákat.

Mert a képzelet olcsóbb az építkezésnél.

A képzeletben minden terv működik.

Minden utazás sikerül.

Minden nő megért.

Minden kimenetel kedvező.

Aztán előbb-utóbb megérkezik a valóság.

És a valóság gyakran egy nő alakjában érkezik.

Egy intelligens nő meghallgat.

Egy nagyon intelligens nő értékel.

Egy felsőbbrendű nő auditál.

És a különbség jelentős.

Egy hétköznapi beszélgetés túlélheti az értékelést.

Egy terv túlélheti a kritikát.

Egy illúzió soha nem éli túl az auditot.

Általában pontosan ez az a pillanat, amikor egy intelligens férfi rájön, hogy jövőt épített-e, vagy csupán egy ábrándot díszített.

A válasz gyorsan megérkezik.

A nők szinte mindig másodpercre számláznak.

Soha nem órára.

PÉLDÁUL,

Képzelj el egy férfit, aki éveket töltött azzal, hogy magyarázatokat építsen. Stratégiákat.

Forgatókönyveket.

Modelleket.

Építészetet.

Egész rendszereket, amelyeket arra terveztek, hogy a valóság észszerűnek tűnjön.

Aztán egy napon találkozik egy nővel, akinek az intelligenciája meghaladja az általa épített rendszer méreteit.

Nem drámaian.

Nem agresszívan.

Csak természetesen.

Meghallgat.

Megfigyel.

Vár.

Aztán feltesz egy kérdést.

Egy egyszerű kérdést.

Azt a fajta kérdést, amelytől tíz év szellemi építkezése tíz másodperc alatt összeomlik.

Ekkor valami szokatlan történik.

A férfi abbahagyja az építkezést.

A tervek hirtelen elveszítik a vonzerejüket.

A tervrajzok szükségtelenné válnak.

A számítások puszta díszítéssé válnak.

Az építészet eltűnik.

A terv egyenesen a papírkosárba kerül.

Nem azért, mert legyőzték.

Nem azért, mert megalázták.

Hanem mert végre megértett valamit.

A példa sosem volt elméleti.

A példa ő maga volt.

A gyakorlat ő maga volt.

Az esettanulmány ő maga volt.

És a nő, aki előtte állt, nem az ő képzeletébe lépett be.

Ő lépett be a nőébe.

Ferdinando